

II

(Komunikatai)

EUROPOS SAJUNGOS INSTITUCIJŲ, ĮSTAIGŲ IR ORGANŲ PRIIMTI
KOMUNIKATAI

EUROPOS KOMISIJA

KOMISIJOS PRANEŠIMAS

Dviejų Vyriausybių organizuojamų gynybos ir saugumo srityje sutarčių sudarymo gairės (Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/81/EB 13 straipsnio f punktas)

(2016/C 450/01)

1. Įvadas

Dviejų Vyriausybių organizuojami pirkimai (vadinami G2G) – tai metodas, kuriuo gali naudotis valstybės valdžios institucijos, pirkdamos iš kitos valstybės valdžios institucijų gynybos įrangą, paslaugas ir darbus. Perkančioji valstybės valdžios institucija tiesiogiai nesidera su gynybos srities rangovu; pardavimą atlieka kitos valstybės valdžios institucija, kuri siūlo pirkti iš savo atsargų arba įrangos, kurią pati yra anksčiau nusipirkusi tam tikslui. G2G dažniausiai, bet ne vien, naudojamosi perkant su produktu susijusią techninę paramą, techninę priežiūrą, mokymą ir infrastruktūros statybą.

G2G sandoriai sudaro nemenką ES gynybos rinkos dalį. 2005–2012 m. valstybių narių iš kitos valstybės valdžios institucijų atliktų gynybos srities pirkimų vertė buvo apie 22,8 milijardo EUR (9 % visų ES gynybos įrangos išlaidų).

Valstybės valdžios institucijos gali nuspręsti pirkti karinę įrangą arba paslaugas iš kitos valstybės valdžios institucijų dėl įvairių priežasčių. Daugeliu atvejų G2G suteikia parduodančiosioms valstybėms narėms galimybių perleisti įrangos perleklių, o perkančiosioms valstybėms narėms – įsigyti gynybos pajėgumų už prieinamą kainą. Tad ši priemonė gali būti naudinga sprendžiant biudžeto suvaržymų problemas ir restruktūrizuojant ginkluotąsias pajėgas. Tam tikromis aplinkybėmis G2G taip pat gali būti tinkamiausia ar net vienintelė viešųjų pirkimų galimybė, kuria tenkinami konkretūs karinių pajėgumų reikalavimai, reikalingi siekiant užtikrinti valstybių narių ginkluotųjų pajėgų sąveikumą arba veiklos pranašumą. G2G taip pat gali būti greitai taikoma skubių operacinių reikalavimų tenkinimo priemonė.

G2G gali būti naudojami ir kaip valstybių narių bendradarbiavimo priemonė. Tai gali būti, pavyzdžiui, tais atvejais, kai viena valstybė narė, laikydamosi direktyvos, įsigyja įrangos ar paslaugų visų bendradarbiaujančių valstybių narių vardu ir vėliau perleidžia šios įrangos ir paslaugų dalį kitų valstybių institucijoms. Šio komunikato 3–7 skyriai nėra taikomi tokiomis aplinkybėmis sudarytoms perleidimo sutartims.

G2G sandoriai gali būti įvairių formų ir sudaromi įvairaus tipo įrangai ir paslaugoms. Jų poveikis pramonei ir teikiama nauda gali būti labai įvairūs, ir, priklausomai nuo sutarties dydžio ir jos objekto, G2G gali daryti rinkai didelį poveikį. Neišnagrinėjus visų viešųjų pirkimų galimybių ir prieš valstybių valdžios institucijoms sudarant sutartį nepagrindus pasirinktos viešųjų pirkimų strategijos gali kilti vieno ar kelių ekonominės veiklos vykdytojų ES diskriminavimo pavojus, tam tikrais atvejais gali būti apeinamos taikomos taisyklės ir daromas neigiamas poveikis tinkamam vidaus rinkos veikimui.

2013 m. liepos mėn. komunikate „Konkurencingesnio ir veiksmingesnio gynybos ir saugumo sektoriaus kūrimas“⁽¹⁾ Komisija teigia, kad Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2009/81/EB⁽²⁾ išvardytas konkrečias išimtis „galima aiškinti kaip kliūtis teisingai taikyti direktyvą. Tai gali trukdyti sudaryti vienodas sąlygas vidaus rinkoje. Todėl Komisija

⁽¹⁾ Komisijos komunikatas Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui (COM(2013) 542 final) <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:52013DC0542&rid=1>.

⁽²⁾ OL L 216, 2009 8 20, p. 76.

užtikrins, kad šios išimtyt būtų tiksliai išaiškintos ir jomis nebūtų piktnaudžiaujama siekiant apeiti direktyvą“. To siekdama Komisija paskelbė ketinanti, pasikonsultavusi su valstybėmis narėmis, pateikti gaires dėl šių išimčių, pirmiausia dėl vienos valstybės valdžios institucijų su kitos valstybės valdžios institucijomis sudaromų sutarčių⁽¹⁾.

Šio pranešimo paskirtis – pateikti gaires, nustatant gerąją viešųjų pirkimų taikant šią išimtį praktiką, visų pirma siekiant mažinti prieštaravimo ES teisei riziką. Šiuo pranešimu nėra nustatoma papildomų prievolių ar prielaidų naudotis šia išimtimi, išskyrus tas, kurios jau egzistuoja pagal ES teisę. Jis nėra teisiškai privalomas. Pateikti teisiškai privalomą ES teisės aiškinimą yra tik Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – Teismas) kompetencija.

2. Teisinė sistema

Pagal Direktyvos 2009/81/EB (toliau – Direktyva) 2 straipsnį, šios Direktyvos nuostatos taikomos sutartims, sudaromoms gynybos ir saugumo srityje.

Direktyvos 13 straipsnio f punkte nustatoma išimtis dviejų Vyriausybės organizuojamiems pirkimams, susijusiems su: i) karinės įrangos ar jautrios įrangos tiekimu, arba ii) tiesiogiai su tokia įranga susijusiais darbais ir paslaugomis, arba iii) darbais ir paslaugomis specialioms kariniams tikslams arba jautriems darbams ir jautrioms paslaugoms.

1 konstatuojamoji dalis, kurioje teigiama: „Kiekviena valstybė narė išlieka išimtinai atsakinga visų pirma už savo nacionalinį saugumą tiek gynybos, tiek saugumo srityse“, yra svarbi šios išimties atžvilgiu, nes nacionalinis saugumas gali būti priežastis, dėl kurios valstybės narės nutaria naudotis G2G viešaisiais pirkimais.

Direktyvos 30 konstatuojamojoje dalyje teigiama: „Turint mintyje gynybos ir saugumo sektoriaus specifiškumą, kai viena Vyriausybė iš kitos perka įrangą, darbus ir paslaugas, šios direktyvos nuostatos neturėtų būti taikomos“. Šio sektoriaus skiriamasis bruožas yra tas, kad viešajam pirkimui gynybos ir saugumo srityje labai didelę įtaką daro nacionalinis saugumas, kuris, pavyzdžiui, gali būti skatinamas sąveikumo su sąjungininkais poreikio.

Pagal Direktyvos 1 straipsnio 9 punktą, „valdžia – valstybės narės ar trečiosios šalies valstybės, regioninė ar vietos valdžia“. Iš to galima daryti išvadą, kad kitų perkančiųjų organizacijų/įstaigų, tokių, kaip viešosios teisės reglamentuojamos įstaigos arba viešosios įstaigos, sudarytomis sutartims arba jų vardu sudarytomis sutartims negali būti taikomos išimtyt pagal 13 straipsnio f punktą.

Tiktai dviejų valstybės valdžios institucijų sudarytos sutartys gali būti laikomos sutartimis „dviejų Vyriausybės organizuojamiems pirkimams“ kaip nustatyta Direktyvos 13 straipsnio f punkte. G2G prekių pirkimo sutartis iš esmės yra parduodančiosios valstybės valdžios institucijos nuosavybės teisių perdavimas perkančiajai valstybės valdžios institucijai⁽²⁾. Ir priešingai, faktas, kad valstybės valdžios institucija suteikia gero įvykdymo garantijas ar panašaus pobūdžio paramą dėl sutarties konkuruojančiam ekonominės veiklos vykdytojui, nereiškia, kad šiai sutarčiai taikoma išimtis. Be to, išimtis taikoma tik dviejų valstybės valdžios institucijų sudaromoms sutartims ir netaikoma susijusioms parduodančiosios valstybės valdžios institucijos ir ekonominės veiklos vykdytojo sudarytomis sutartims.

Direktyvos 11 straipsnyje nagrinėjamos nuostatų taikymo išimtyt ir teigiama: „Jokiomis šiame skirsnyje paminėtomis taisyklėmis, procedūromis, programomis, sutartimis, jokiais susitarimais ar jokia tvarka negali būti naudojamosi siekiant išvengti šios direktyvos nuostatų taikymo“. Be to, pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – Teismo) nusistovėjusią teismo praktiką nuostatos taikyti ES viešojo pirkimo taisyklių išimtis turi būti tiksliai išaiškintos⁽³⁾. Tuo pačiu metu Teismas yra nusprendęs, kad išimties „aiškinimas turi atitikti tikslus, kurių ja siekiama“. Taigi tikslaus aiškinimo principas nereiškia, kad formuluotė, vartojama išimčiai apibrėžti, „turi būti aiškinama taip, kad ši išimtis netektų savo veiksmingumo“⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Komisijos ataskaita Europos Parlamentui, Tarybai, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui ir Regionų komitetui (COM(2014) 387, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:52014DC0387&rid=1>).

⁽²⁾ Tuo nepažeidžiamas Direktyvos 1 straipsnio 4 punktas, kuriame „prekių pirkimo sutartys“ apibrėžiamos kaip „pirkimo, išskyrus darbų pirkimą, sutartys dėl prekių įsigijimo, išperkamosios nuomos, nuomos arba pirkimo išsimokėtinai, su galimybe pirkti arba be jos“.

⁽³⁾ Žr., be kita ko, Sprendimo *Bayerischer Rundfunk* ir kt., C-337/06, 64 punktą.

⁽⁴⁾ Žr. Sprendimo *Fastweb*, C-19/13, 40 punktą.

Pagal nusistovėjusią Teismo praktiką, aiškinant Europos Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet taip pat į jos kontekstą bei taisyklių, kurioms ji priklauso, siekiamus tikslus⁽¹⁾. Visų pirma tai reiškia, kad aiškinant ir taikant 13 straipsnio f punktą reikia atsižvelgti į Direktyvos tikslus. Šie tikslai, be kita ko, išdėstyti 2 ir 3 konstatuojamosiose dalyse, kuriose teigiama: „Siekiant stiprinti Europos gynybos technologijų ir pramonės sistemą [...], būtina palaipsniui kurti Europos gynybos įrangos rinką“ ir: „Valstybės narės sutaria dėl poreikio puoselėti, plėtoti ir palaikyti pajėgumais paremtą, kompetentingą ir konkurencingą Europos gynybos technologijų ir pramonės sistemą. Kad pasiektų šį tikslą, valstybės narės gali naudoti skirtingas priemones, kurios neprieštarautų [Bendrijos] teisės aktams, siekiant tikros Europos gynybos įrangos rinkos ir užtikrinant vienodas sąlygas Europos ir pasauliniu lygmenimis“.

Sutartims, kurioms Direktyva netaikoma, vis tiek gali būti taikomos Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) taisyklės ir principai. Tačiau nėra nusistovėjusios Teismo praktikos dėl to, koku mastu SESV taisyklės ir principai gali būti taikomi sutartims, kurioms taikoma išimtis pagal Direktyvos 13 straipsnio f punktą.

3. Rinkos analizė

Iš to, kas pasakyta pirmiau, daroma išvada, kad tinkamai pagrįstais atvejais perkančiosios organizacijos gali nuspręsti sudaryti sutartį su kitos valstybės valdžios institucija, taikydamos Direktyvos 13 straipsnio f punkte nustatytą išimtį.

Todėl prieš priimant sprendimą sudaryti sutartį su kitos valstybės valdžios institucija turėtų būti atlikta atitinkama analizė, kuria būtų aiškiai nustatyta, kad sudaryti konkrečią sutartį su kitos valstybės valdžios institucija yra vienintelė arba geriausia galimybė siekiant įvykdyti perkančiosios valstybės valdžios institucijos nustatytus viešųjų pirkimų reikalavimus.

Visų pirma šia analize turėtų būti nustatyta, ar konkurencijos nėra arba ji neįmanoma (žr. 4 skyrių), ar, priešingai, konkurencija dėl sutarties gali būti įmanoma (žr. 5 skyrių). Vertindamos, ar konkurencijos nėra arba ji neįmanoma, ar, priešingai, ji gali būti įmanoma, perkančiosios organizacijos gali apsiriboti vidaus rinkos analize.

Šiai analizei atlikti reikia tinkamai išnagrinėti rinką, atsižvelgiant į rinkos sąlygas ir konkrečius reikalavimus; tai gali būti atlikta prieš nustatant galutinius reikalavimus. Pavyzdžiui, perkančioji organizacija gali savo interneto svetainėje paskelbti pranešimą, kuriuo prašoma pateikti informaciją, norėdama pradėti techninį dialogą, kaip nurodoma Direktyvos 49 konstatuojamojoje dalyje, kad suteiktų galimiems ekonominės veiklos vykdytojams galimybę pateikti pastabų apie siūlomus reikalavimus; tai gali padėti nustatyti alternatyvius sprendimus.

Perkančiosios organizacijos turėtų pagrįsti savo analizę dokumentais, kad prireikus, pasiremdamos patvirtinamaisiais dokumentais, galėtų įrodyti savo sprendimų pagrįstumą.

Tai atitinka veiksmingus viešųjų pirkimų metodus, visų pirma esant bendriems biudžeto suvaržymams, ir tenkina patikimo finansų valdymo taisykles ir standartus. Be to, tai labai mažina su ES ir nacionaline teise susijusių teisinių problemų riziką. Pagal ES teisę iki minimumo sumažinama rizika, kad perkančiosios organizacijos sprendimas sudaryti sutartį su kitos valstybės valdžios institucija, taikant išimtį pagal 13 straipsnio f punktą, bus sėkmingai užginčytas, visų pirma dėl to, kad išvengiama Direktyvos nuostatų taikymo (11 straipsnis) ir (arba) pažeidžiamos Sutarties taisyklės ir principai.

4. Kai konkurencijos nėra arba ji neįmanoma

Tam tikras sutartis dėl jų ypatingo pobūdžio galima sudaryti tik su kitos valstybės valdžios institucijomis. Taip gali atsitikti, pavyzdžiui, tokiu atveju, kai viena valstybė narė teikia karinį mokymą kitai valstybei narei. Tokios sutartys dažniausiai sudaromos laikantis valstybių karinio bendradarbiavimo sistemos. Kadangi komercinės alternatyvos būti negali, jos nedaro poveikio vidaus rinkos veikimui.

Be to, gali pasitaikyti atvejų, kai 3 skyriuje nurodyta analizė aiškiai rodo, jog komercinės konkurencijos nėra arba ji neįmanoma.

Kai kurios iš aplinkybių, kuriomis konkurencijos nėra arba ji neįmanoma komercinėje aplinkoje, gali būti susijusios su G2G viešaisiais pirkimais (pvz., vienas veiklos vykdytojas dėl techninių prižasčių arba išskirtinių teisių; skuba; atsargų papildymas; pakartotiniai darbai ir paslaugos).

⁽¹⁾ Žr., be kita ko, Sprendimo *Merck*, Byla 292/82, 12 punktą; Sprendimo *Schouten*, Case C-34/05, 25 punktą; Sprendimo *Yaesu Europe*, Byla C-433/08, 24 punktą ir Sprendimo *Ebookers.com*, Byla C-112/11, 12 punktą.

Tokiomis aplinkybėmis perkančiosios organizacijos gali neturėti kitos priimtinos alternatyvos, tik sudaryti sutartį tiesiogiai su kitos valstybės valdžios institucija. Tai gali būti, pavyzdžiui, tokiose situacijose: i) perkančiosios organizacijos nustatytus reikalavimus dėl techninių priežasčių ar dėl priežasčių, susijusių su išimtinų teisių apsauga, gali tenkinti tik viena konkreiti valstybės valdžios institucija; ii) perkančioji organizacija kelia skubius operacinius reikalavimus, kaip antai dėl krizės ar nenumatytų įvykių sukeltos ypatingos skubos kilusi skuba; iii) reikia papildomų pradinės parduodančiosios valstybės valdžios institucijos pateiktų atsargų siekiant iš dalies kompensuoti arba padidinti esamas atsargas, o keisti tiekimo šaltinį neįmanoma dėl priežasčių, susijusių su sąveikumu. Galima numatyti ir kitas aplinkybes, kai iš pat pradžių aišku, kad paskelbus kvietimą dalyvauti konkurse nebus užtikrinta geresnė konkurencija ar geresni viešųjų pirkimų rezultatai negu vykdant G2G viešuosius pirkimus.

Tais atvejais, kai perkančiosios organizacijos mano, kad konkurencijos nėra arba ji neįmanoma, jos turėtų pagrįsti savo analizę (žr. 3 skyrių) dokumentais, kad prireikus, pasiremamos patvirtinamaisiais dokumentais, galėtų įrodyti savo sprendimų pagrįstumą.

Perkančiosioms organizacijoms, taikančioms Direktyvos 13 skyriaus f punktą dėl to, kad konkurencijos nėra arba ji neįmanoma, patariama sprendimą paskelbti viešai: arba nemokamai paskelbti ES Oficialiajame leidinyje (žr. 5 skyrių), arba kaip pranešimą dėl savanoriško ex ante skaidrumo (VEAT pranešimą). Tokiu pranešimu apie viešuosius pirkimus, kai Direktyva netaikoma, perkančioji organizacija paskelbia savo sprendimą sudaryti sutartį su kitos valstybės valdžios institucija, remdamasi 13 straipsnio f punktu, aplinkybėmis, kai konkurencijos nėra arba ji neįmanoma. Paskelbtame tekste arba VEAT pranešime pateikiamas numatomo G2G sandorio aprašymas, kuris išpės ekonominės veiklos vykdytojus ir suteiks jiems galimybę pateikti perkančiajai organizacijai alternatyvius sprendimus, kurie galėjo likti nepastebėti.

VEAT pranešimo D3 priede „Gynyba ir saugumas“ reikalaujama, kad perkančioji organizacija pagrįstų sprendimą sudaryti sutartį iš anksto nepaskelbus apie pirkimą. Perkančiosios organizacijos, skelbiančios VEAT pranešimą šiame punkte aprašytomis aplinkybėmis, turėtų rinktis 2 punkto variantą: „sutartis nepatenka į Direktyvos taikymo sritį“ ir pateikti trumpą savo sprendimo paaiškinimą.

Siekiant užtikrinti skaidrumą perkančiosioms organizacijoms taip pat rekomenduojama *ex post* paskelbti apie G2G sutarties sudarymą, pavyzdžiui, savo interneto svetainėje arba pateikti informaciją žiniasklaidai. Dalis informacijos gali būti neskelbiama, jei jos paskelbimas trukdytų teisėsaugai ar kitaip prieštarautų viešajam interesui, visų pirma gynybos ir (arba) saugumo interesams, arba galėtų daryti žalą teisėtiems komerciniams interesams.

5. Kai konkurencija atrodo galima: išankstinė viešųjų pirkimų reklama ir galutinė viešųjų pirkimų strategija

Gali būti atvejų, kai perkančiosios organizacijos, svarstančios viešuosius pirkimus iš kitos valstybės valdžios institucijos, remdamosi 3 skyriuje nurodytos analizės rezultatais, negali nuspręsti, ar konkurencijos dėl jų viešųjų pirkimų konkrečių reikalavimų patenkinimo nėra arba ji neįmanoma.

Tokiomis aplinkybėmis perkančiosios organizacijos, siekdamos viešųjų pirkimų efektyvumo, norėdamos laikytis patikimo finansų valdymo standartų ir išvengti teisinės rizikos, turėtų atidžiau išnagrinėti rinką, viešai pranešdamos apie savo reikalavimus išankstinėje viešųjų pirkimų reklamoje. Šia atidesne rinkos analize siekiama nustatyti, ar bent vienas ES ekonominės veiklos vykdytojas galėtų sudaryti tikrą konkurenciją siekiant patenkinti perkančiosios organizacijos reikalavimus (t. y. ar jis pajėgus užtikrinti panašų ar geresnį sprendimą negu G2G). Tai suteiktų perkančiosioms organizacijoms galimybę pateikti galutinę viešųjų pirkimų strategiją (G2G ar komercinius viešuosius pirkimus), gerai žinant rinką.

Šiuo atveju išankstinės viešųjų pirkimų reklamos priemonėmis gali būti:

- Europos Sąjungos oficialusis leidinys (OL),
- nacionaliniai oficialieji leidiniai arba viešųjų pirkimų portalai,
- reklama perkančiųjų organizacijų interneto svetainėse ar viešųjų pirkimų portale,
- ir kaip papildoma reklamos priemonė – profesiniai leidiniai.

Tais atvejais, kai iš rinkos tyrimo aiškiai matyti, kad visi galimi tiekėjai yra žinomi, užuot informaciją skelbus viešai, galima galimiems tiekėjams nusiųsti prašymus pateikti informaciją.

Jei iš rinkos tyrimo nėra aišku, kad visi galimi tiekėjai yra žinomi, perkančiosioms organizacijoms rekomenduojama kaip išankstinių viešųjų pirkimų informacinį skelbimą laisva forma paskelbti informaciją ES oficialiajame leidinyje. Šiuo konkrečiu atveju perkančiosios organizacijos turi galimybę prašyti paskelbti laisvos formos tekstą ES oficialiajame leidinyje (ojs@publications.europa.eu), jei standartinė forma netinka. Be to, perkančiosios organizacijos turi galimybę skelbti VEAT pranešimą (žr. 4 skyrių).

Šiame išankstiniame viešųjų pirkimų informaciniame pranešime arba prašyme pateikti informaciją galima apsiriboti pateikiant bendrą reikalavimų aprašymą ir nurodant turimą biudžetą. Perkančiosios organizacijos turėtų aiškiai nurodyti, kad baigia rengti savo viešųjų pirkimų strategiją, kurios laikantis sutartis gali būti sudaryta su kitos valstybės valdžios institucija arba gali būti pagal Direktyvą pradedama oficiali viešųjų pirkimų procedūra. Perkančiosios organizacijos taip pat turėtų paminėti, kad jos suteikia galimiems ekonominės veiklos vykdytojams galimybę pateikti įrodymų, kad jie yra ekonomiškai ir techniškai pajėgūs patenkinti reikalavimus.

Perkančiosios organizacijos taip pat galėtų pasiūlyti galimiems ekonominės veiklos vykdytojams pateikti pastabų dėl siūlomų reikalavimų ir pasiūlyti sprendimų, galinčių palengvinti konkurenciją arba pateikti ekonomiškai naudingiausių pasiūlymą. Jei perkančiosios organizacijos nuspręstų taip elgtis, jos turi užtikrinti visiems vienodas sąlygas ir užkirsti kelią konkurencijos iškraipymams.

Tuo pačiu metu perkančiosios organizacijos gali kreiptis į kitų valstybių valdžios institucijas, kad sužinotų, ar jų reikalavimai gali būti patenkiami G2G.

Perkančiosios organizacijos, pasinaudojusios reklamos ir diskusijų su kitų valstybių valdžios institucijomis informacija ir visapusiškai pažindamos rinką, paskelbs galutinę savo viešojo pirkimo strategiją.

6. Derybos su valstybės valdžios institucijomis

Jeigu perkančiosios organizacijos, remdamosi nešališku išankstinių viešųjų pirkimų reklamoje gautos informacijos įvertinimu, padarys išvadą, kad sudaryti konkrečią sutartį su kitos valstybės valdžios institucija yra vienintelė arba geriausia jų reikalavimų patenkinimo galimybė, jos pradės derybas su tos (-ų) valstybės (-ių) valdžios institucijomis ir galiausiai sudarys su jomis G2G sutartį, taikydamos Direktyvos 13 straipsnio f punkte nustatytą išimtį.

Siekdamos užtikrinti, kad perkančiųjų organizacijų reikalavimai būtų kuo geriausiai patenkinti laikantis veiksmingų viešųjų pirkimų metodų, ir vengdamos teisinės rizikos, perkančiosios organizacijos turėtų vykdyti su valstybės valdžios institucijomis nešališkas derybas. Tai ypač svarbu tais atvejais, kai egzistuoja kelių valstybių valdžios institucijų pasiūlymai ir kai jų poveikis vidaus rinkai yra didelis.

Galutinis pasirinkimas turėtų būti grindžiamas objektyviais kriterijais, tokiais kaip kokybė, kaina, techninis pranašumas, funkcinės charakteristikos, eksploatavimo sąnaudos, gyvavimo ciklo sąnaudos, garantinio aptarnavimo paslaugos ir techninė pagalba, pristatymo data, tiekimo saugumas, sąveikumas ir veiklos charakteristikos.

Visais atvejais perkančiosios organizacijos turėtų pagrįsti savo įvertinimą dokumentais, kad prireikus, pasiremdamos patvirtinamaisiais dokumentais, galėtų įrodyti savo sprendimų pagrįstumą.

7. Viešieji pirkimai pagal šią Direktyvą

Jei, priešingai, nešališkas išankstinių viešųjų pirkimų reklamoje gautos informacijos įvertinimas rodo, kad vienas ar daugiau ES ekonominės veiklos vykdytojų gali pasiūlyti ekonomiškai naudingesnę sprendimą negu siūlomas G2G, ir jei nėra objektyvaus pagrindo pirkti iš parduodančiosios valstybės valdžios institucijos, perkančiosios organizacijos pradės viešųjų pirkimų procedūrą pagal Direktyvą. Tada turės būti laikomasi susijusių Direktyvos nuostatų.